

גיטה שרון ז"ל

בת בלומה ויחזקאל נימן ז"ל

נולדה : בחנוכה, כ"ט כסלו ה' תרע"ז - 24/12/1916
נפטרה : י"ב תמוז ה' תשס"ז - 28/06/2007

לפני קצת יותר מ-90 שנה נולדה גיטה חברתנו ברומניה. בשנת 1935 (תרצ"ה) עלתה כל משפח נימן ארצה, ההורים, אחים ואחיות וגיטה שכבר היתה נערה כבת 18. ברומניה עוד הספיקה ללמוד 5 שנים, אך כאן מיד עם הגיעם ארצה נאלצה גיטה לצאת לעבודה כדי לעזור בפרנסת המשפחה. את שמעון הירשהורן הצעיר שעלה מלטביה הכירה כאשר היה עם קבוצתו ב"חצר כנרת" הישנה, כשהם מכינים את הקרקע לעלייתו של קיבוצו עין-גב.

קשיי החיים בעין-גב - הנקודה המבודדת במזרחה של הכנרת היו בלתי נסבלים. גיטה ושמעון יחד עם בנם הבכור יואב הפעוט החליטו לעבור לקבוץ אשדות יעקב שהיה בין הגדולים ביותר ב"קיבוץ המאוחד" ובתנועה הקיבוצית כולה. הם הגיעו אלינו באביב 1944. גיטה מיד עבדה בביהח"ר "אשד", היא התמידה במסירות ובחריצות בכל מקום אליו נקראה. גיטה בטוב ליבה מעולם לא יכלה לומר לא, כשביקשו את עזרתה.

אני זוכרת את גיטה השכם בבוקר במטבח מכינה את האוכל בכלים (פחים) לעובדי השדה ועבודת-החוץ, נלחמת באקונומים על כל חתיכת גבינה צהובה/נקניק או חלבה עבור עובדי השדה העובדים בעבודה הקשה בחום או בקור. הרבה פעמים שומרת לילה, ואני מאזינה לאין-ספור סיפוריה על החיים ברומניה, קשיי הקליטה בארץ. על הקושי של החיים בעי-גב, הצער על נפילתו של אחיה אברהם. גיטה היא כמו דבורה-פועלת חרוצה ומסורה, בין עוד המון דבורים חרוצות שבזכותם יש לנו קיבוץ כזה יפה וטוב. גיטה גם מתנדבת לגיוסים בבציר בכרם או במסיק הזיתים, בכל מקום.

כאן באשדות, לאחר שנתיים נולדו להם (ב-1946) צביקה שנקרא ע"ש אמו של שמעון צביה ז"ל שנספתה בשואה. כעבור עוד שנתיים נולד אברהמיק (ספט' 1948) שנקרא ע"ש אברהם ז"ל אחיה האהוב של גיטה שנהרג בקרב על צמח במלחמת העצמאות. ורק לאחר עוד 4 שנים נולדה סוף-סוף (אוקט' 1952) אסתר הבת היחידה לאחר שלושה בנים.

גיטה צנועה ושקטה, לא כתבה לעלונים, לא נאמה נאומים חוצבי-להבות באסיפות. עושה עבודתה בשקט במסירות ובאהבה. תיקה בארכיון צנום מאוד, אין בו דיווחים על קשיים או משברים, אלא רק מזל-טוב לנישואי הבנים והבת, ואח"כ להולדת הנכדים והנכדות ובשנים האחרונות גם להולדת הנינים והנינות. וגיטה מאושרת איתם. "סבתא-רבתא" – הסבתא-הגדולה מוקפת בני משפחתה המכבדים ומעריכים אותה. דמות ה"ידישע מאמע" העושה הכל למען ילדיה והם מחזירים לה אהבה.

אי אפשר בלי לספר את הסיפור שגיטה כל-כך אהבה לספר : אחד מנכדיה שאל אותה :
 סבתא , את חושבת שתגיעי לגיהינום או לגן-עדן?!" וסבתא גיטה ענתה לו : "אני לא
 יודעת לאן אגיע, אבל.. אני בטוחה שאני כבר עכשיו בגן-העדן". היא ידעה מאוד
 להעריך את כל מה שעשו למענה כל בני משפחתה ובמיוחד אלו שהיו הקרובים ביותר
 שעזרו, ותמכו, ונענו לכל קריאה שלה. היא באה בשמחה כל בוקר ל"סב-אומן",
 והרבתה לקרוא ספרים בשעות הפנאי.

בחנוכה האחרון הגגו לה 90 חורפים והיא היתה מאושרת.

הימים האחרונים היו קשים לה מאוד. אבל, גיטה חיכתה ליואב בנה- בכורה שיחזור,
 כדי שתוכל לעבור בשלוה סוף-סוף אל מתחת לכנפי הבורא.
 לכי לשלום לעולמך גיטה, ואנחנו נזכור אותך כל עוד זכרוננו עמנו.

בהערכה רבה, בשם חברי קבוץ אשדות יעקב:

עמליה דיין בת-ארי